

“मीठे बच्चे- बुद्धिलाई स्वच्छ बनाउनु छ भने एक बाबाको यादमा रहने गर, यादबाट नै आत्मा स्वच्छ बन्दै जान्छ ।”

प्रश्न:- वर्तमान समयमा मनुष्यले आफ्नो समय र सम्पत्ति कसरी व्यर्थ गुमाइरहेका छन् ?

उत्तर:- यदि कसैले शरीर छोड्यो भने उसका लागि कति पैसा आदि खर्च गर्छन् । जब उसले शरीर छोडेर गइसक्यो भने उसको कुनै मूल्य त रहँदैन, त्यसैले उसको लागि जे जति गर्छन् त्यसमा आफ्नो समय र सम्पत्ति व्यर्थ गुमाउँछन् ।

ओम् शान्ति । रूहानी बाबा बसेर रूहानी बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ, यिनले पनि यसरी नै भन्छन् नि, फेरि बाबा हुन् वा दादा हुन् । दादाले पनि भन्छन् रूहानी बाबाले तिमी बच्चाहरूलाई यो ज्ञान सुनाउनुहुन्छ- भूत, वर्तमान, भविष्यको । वास्तवमा सत्ययुगदेखि त्रेता अन्त्यसम्म के भएको थियो, यो हो मुख्य कुरा । बाँकी द्वापर-कलियुगमा को-को आए, के भयो, उनको इतिहास-भूगोल त धेरै छ । सत्ययुग-त्रेताको कुनै इतिहास-भूगोल छैन । अरू सबैको इतिहास-भूगोल छ, बाँकी देवी-देवताहरूलाई लाखौं वर्ष पहिला लिएर गए । यो हो बेहदको अज्ञानता । तिमी पनि बेहदको अज्ञानतामा थियो । अहिले अलि-अलि बुझिरहेका छौ । कोही त अहिले पनि केही बुझ्दैनन् । धेरै कुरा बुझ्नुपर्ने छ । बाबाले आबूको महिमा बारे सम्झाउनुभएको छ, यसमा ख्याल गर्नुपर्छ । तिम्रो बुद्धिमा आउनुपर्छ तिमी यहाँ बसेका छौ । तिम्रो यादगार देलवाडा मन्दिर कहिले बन्यो, कति वर्षपछि बन्यो । भन्छन्- १२५० वर्ष भयो तब कति वर्ष बाँकी रह्यो ? ३७५० वर्ष रह्यो । त्यहाँ उनीहरूले पनि अहिलेको यादगार र बैकुण्ठको यादगार बनाएका छन् । मन्दिरको पनि प्रतिस्पर्धा (कम्पिटिशन) हुन्छ नि । एक-अर्को भन्दा राम्रो बनाउने गर्छन् । अहिले त बनाउन पैसा नै कहाँ छ र ! पहिले पैसा धेरै थियो, त्यसैले सोमनाथको मन्दिर कति ठूलो बनाइएको छ । अहिले बनाउन सक्दैनन् । बनाउन त आगरा आदिमा बनाइरहन्छन् तर त्यो सबै हो फाल्नु । मनुष्य त अँध्यारोमा छन् । बनाउँदा-बनाउँदै विनाश पनि भइसक्यो । यो कुरा कसैले पनि जान्दैन । भत्काउँदै फेरि बनाउँदै रहन्छन् । पैसा सितैमा आइरहन्छ । सबै व्यर्थ गुमाउँछन् । समय, सम्पत्ति, शक्तिको बर्बादी । कोही मन्यो भने कति समय गुमाउँछन् । हामी त केही पनि गर्दैनौ । आत्मा त गइसक्यो, बाँकी शरीर (खाल) के कामको ? सर्पले शरीर छोड्यो भने त्यसको कुनै मूल्य हुन्छ र ? केही पनि हुँदैन । भक्तिमार्गमा शरीर (खाल) को मूल्य हुन्छ । जड चित्रको कति धेरै पूजा गर्छन् । तर यो कहिले आयो, कसरी आयो, केही पनि थाहा छैन । यसलाई भनिन्छ भूत पूजा । पाँच तत्त्वको पूजा गर्छन् । मानौं, यी लक्ष्मी-नारायण स्वर्गमा राज्य गर्थे, ठीक छ १५० वर्ष आयु पूरा भयो, शरीर छोड्यो, खतम । शरीर त कुनै कामको रहेन । उनको वहाँ के मूल्य हुन्छ । आत्मा गयो, शरीर चण्डालको हातमा दिन्छन्, उसले रीति-रिवाज अनुसार जलाइदिन्छ । यस्तो होइन उसको माटो लिएर उडाउँछन्, नाम प्रसिद्ध (नामाचार) गर्नको लागि । केही पनि हुँदैन । यहाँ त कति गर्छन् । ब्राह्मणलाई खुवाउँछन्, यो गर्छन् । त्यहाँ यो केही हुँदैन । शरीर त कुनै कामको रहँदैन । शरीरलाई जलाइदिन्छन् । बाँकी चित्र रहन्छ । त्यो पनि हुबहु (एक्यूरेट) चित्र मिल्न सक्दैन । यो आदि देवको पत्थरको मूर्ति यथार्थ (एक्यूरेट) कहाँ हो र ! जुन बेला पूजा शुरू गरे त्यस बेला पत्थरको गरे । वास्तविक जो थियो त्यो त जलेर खतम भयो फेरि भक्तिमार्गमा त्यो निकालेका हुन् । यी कुरामा पनि सोच चल्छ नि । आबूको महिमालाई राम्ररी सिद्ध गर्नु छ । तिमी पनि यहाँ बसेका छौ, यहाँ नै बाबाले सारा विश्वलाई नर्कबाट स्वर्ग बनाइरहनुभएको छ, त्यसैले यही सबैभन्दा सर्वोच्च तीर्थ ठहरियो । अहिले यति भावना छैन केवल एक शिवमा भावना छ, जहाँ गए पनि शिवको मन्दिर अवश्य हुन्छ । अमरनाथमा पनि शिवको मन्दिर नै छ । भनिन्छ शंकरले पार्वतीलाई कथा सुनाए । त्यहाँ त कथाको कुरा नै छैन । मनुष्यलाई केही पनि समझ छैन । अहिले तिमीलाई समझ भएको छ, पहिला कहाँ थाहा थियो र !

अहिले बाबाले आबूको कति महिमा गर्नुहुन्छ । सबै तीर्थहरूमा यो महान् तीर्थ हो । बाबाले धेरै सम्झाउनुहुन्छ, जसले गर्दा यो कुरा अनन्य बच्चाहरूको बुद्धिमा बसोस्, अहिले त देह-अभिमान धेरै छ । ज्ञान त एकदम धेरै चाहिन्छ । शुद्धता (रिफाइननेस) धेरै आउनु छ । अहिले त मुश्किलले कसैलाई योग लाग्छ । योगको साथमा फेरि ज्ञान पनि चाहिन्छ । यस्तो पनि होइन केवल योगमा रहनु छ । योगमा ज्ञान अवश्य चाहिन्छ । दिल्लीमा ज्ञान-

विज्ञान भवन नाम राखेका छन् तर यसको अर्थ के हो, यो कहाँ बुझेका छन् र ! ज्ञान-विज्ञान त सेकेण्डको हो । शान्तिधाम, सुखधाम । तर मनुष्यहरूमा अलिकति पनि बुद्धि छैन । अर्थ कहाँ बुझ्छन् र ! चिन्मयानन्द आदि कति ठूला-ठूला संन्यासी आदि छन्, गीता सुनाउँछन्, कति धेरै उनका अनुयायी (फलोअर्स) छन् । सबैभन्दा ठूला जगत्का गुरु त एकै बाबा हुनुहुन्छ । पिता र शिक्षकभन्दा ठूला गुरु हुन्छन् । स्त्रीले कहिल्यै अर्को पति बनाउँदैनन् भने गुरु पनि अर्को बनाउनु हुँदैन । एक गुरु बनाए, उनले नै सद्गति गर्नुपर्छ फेरि अरू गुरु किन ? सद्गुरु त एकै बेहदका बाबा हुनुहुन्छ । उहाँले नै सबैको सद्गति गर्नुहुन्छ । तर धेरै छन् जसले यी कुरालाई बिलकुल बुझ्दैनन् । बाबाले सम्झाउनुभएको छ— अहिले राजधानी स्थापना भइरहेको छ, त्यसैले नम्बरवार हुन्छन् नि । कोहीले त अलिकति पनि बुझ्न सक्दैनन् । ड्रामामा पार्ट यस्तो छ । शिक्षकले त जान्न सक्छन् । जुन शरीरद्वारा सम्झाउनुहुन्छ उनलाई पनि थाहा हुन्छ । गुड जाने, गुड की गोथरी जाने । गुड शिवबाबालाई भनिन्छ, उहाँ सबैको अवस्थालाई जान्नुहुन्छ । हरेकको पढाइबाट जान्न सक्नुहुन्छ— को कसरी पढ्छ, कति सेवा गर्छ । बाबाको सेवामा जीवन कति सफल गर्छन् । यस्तो होइन, यी ब्रह्माले घरबार छोडेका छन् त्यसैले लक्ष्मी-नारायण बन्छन् । मेहनत गर्छन् नि । यो ज्ञान धेरै श्रेष्ठ छ । यदि कसैले बाबाको अवज्ञा गर्छ भने एकदम पत्थर बन्छ । बाबाले सम्झाउनुभएको थियो— यो इन्द्रसभा हो । शिवबाबाले ज्ञान वर्सा गर्नुहुन्छ । उहाँको अवज्ञा गर्नु तब शास्त्रमा लेखिएको छ पत्थरबुद्धि भयो, त्यसैले बाबा सबैलाई लेख्दै रहनुहुन्छ । साथमा सम्हालेर कसैलाई लिएर आऊ । यस्तो होइन, विकारी अपवित्र यहाँ आएर बसोस्, नत्र भने फेरि लिएर आउने ब्राह्मणीमा दोष लाग्छ । त्यसै कसैलाई पनि ल्याउनुहुँदैन । ठूलो जिम्मेवारी छ । धेरै उँच भन्दा उँच बाबा हुनुहुन्छ । तिमीलाई विश्वको बादशाही दिनुहुन्छ त्यसैले उहाँको कति आदर (रिगार्ड) राख्नुपर्छ । धेरैलाई मित्र-सम्बन्धी आदिको याद आउँछ, बाबाको याद छँदै छैन । भित्र-भित्रै अतालिरहन्छन् । बाबा सम्झाउनुहुन्छ— यो हो आसुरी दुनियाँ । अब दैवी दुनियाँ बन्छ, हाम्रो लक्ष्य-उद्देश्य (एम-अब्जेक्ट) यो हो । यस्तो लक्ष्मी-नारायण समान बन्नु छ यहाँ जति पनि चित्र छन् सबैको जीवनी (बायोग्राफी)लाई तिमीले जान्दछौ । मनुष्यलाई सम्झाउनको लागि कति मेहनत गर्नुपर्छ । तिमीले पनि बुझ्दछौ, यो केही राम्रो बुद्धिमान् छ । यसले त केही पनि बुझ्दैन । तिमी बच्चाहरूमा जसले जति ज्ञान धारण गर्छ, त्यस अनुसार नै सेवा गरिरहेका छन् । मुख्य कुरा हो गीताका भगवान् को हो ? सूर्यवंशी देवी-देवताहरूको यो एउटै शास्त्र हो । बेग्ला-बेग्लै छैन । ब्राह्मणहरूको पनि बेग्लै छैन । यो बडो बुझ्नुपर्ने कुरा छ । यो ज्ञानमार्गमा पनि चल्दा-चल्दै यदि विकारमा गिर्छन् भने ज्ञान हराएर जान्छ । धेरै राम्रा-राम्रा गएर विकारी बने त्यसैले पत्थरबुद्धि भए । यसमा बडो समझ चाहिन्छ । बाबा जुन कुरा सम्झाउनुहुन्छ त्यसलाई चिन्तन गर्नुपर्छ । यहाँ त तिमीलाई धेरै सहज छ, कुनै कारोबार (गोरखधन्धा), हंगामा आदि छैन । बाहिर रहँदा धन्धा आदिको कति चिन्ता रहन्छ । मायाले ठूलो तुफानमा ल्याउँछ । यहाँ त कुनै कारोबार छैन । एकान्त छ । बाबाले त फेरि पनि बच्चाहरूलाई पुरुषार्थ गराउँदै रहनुहुन्छ । यी बाबा पनि पुरुषार्थी हुन् । पुरुषार्थ गराउने त बाबा हुनुहुन्छ । यसमा विचार सागर मन्थन गर्नुपर्छ । यहाँ त बाबा बच्चाहरूको साथमा बस्नुभएको छ । जसले पूरा सहयोग (अंगुली) दिन्छन् उनलाई नै सेवाधारी भनिन्छ । बाँकी अतालिरहेरूले त नोक्सान गर्छन्, डिससर्विस गर्छन् र विघ्न पुर्‍याउँछन् । यो त जान्दछौ— महाराजा-महारानी बनियो भने दास-दासी पनि चाहिन्छन् । ती पनि यहाँबाट आउँछन् । सारा कुरा पढाइमा आधारित छ । यस शरीरलाई पनि खुशीले छोड्नुपर्छ, दुःखको कुरा होइन । पुरुषार्थको लागि समय त मिलेको छ । ज्ञान सेकेण्डको हो, बुद्धिमा छ शिवबाबाबाट वर्सा मिल्छ । अलिकति पनि ज्ञान सुन्यौ, शिव बाबालाई याद गर्नु भने पनि आउन सक्छौ । प्रजा त धेरै बन्छन् । हाम्रो राजधानी सूर्यवंशी-चन्द्रवंशी यहाँ स्थापना भइरहेको छ । बाबाको बनेर यदि ग्लानि गर्छन् भने धेरै बोझ चढ्छ । मानौं एकदम रसातलमा जान्छन् । बाबाले सम्झाउनुभएको छ— जसले आफ्नो पूजा गराउँछन् ती पूज्य कसरी कहलाउन सक्छन् ? सर्वका सद्गति दाता कल्याण गर्नेवाला त एकै बाबा हुनुहुन्छ । मनुष्यले त शान्तिको अर्थ पनि बुझ्दैनन् । हठयोगबाट प्राणायाम आदि गर्नु, त्यसलाई नै शान्ति सम्झन्छन् । त्यसमा पनि धेरै मेहनत लाग्छ, कसैको दिमाग (ब्रेन) खराब हुन्छ । प्राप्ति केही पनि हुँदैन । त्यो हो अल्पकालको शान्ति । जसरी सुखलाई अल्पकालको काग विष्टा समान भन्छन्, त्यस्तै त्यो शान्ति पनि काग विष्टा समान नै हो । त्यो हो नै अल्पकालको लागि । बाबाले त

२१ जन्मको लागि तिमीलाई सुख-शान्ति दुवै दिनुहुन्छ । कोही त शान्तिधाममा अन्त्यसम्म रहन्छन् । जसको त्यस्तो पार्ट छ उसले त्यति सुख कहाँ देख्न सक्छ र ! त्यहाँ पनि नम्बरवार पद त हुन्छ नि । हुन त दास-दासीहरू हुन्छन् तर भित्र कहाँ जान सक्छन् र ! कृष्णलाई पनि देख्न पाउँदैनन् । सबैका बेग्ला-बेग्लै महल हुन्छन् नि । कुनै समय हुन्छ हेर्ने । जसरी हेर, पोप आउँछन् भने उनको दर्शन गर्नको लागि कति मानिसहरू जान्छन् । यसरी धेरै आउँछन्, जसको धेरै प्रभाव हुन्छ । लाखौं मनुष्यहरू जानेछन् दर्शन गर्नको लागि । यहाँ शिव बाबाको दर्शन कसरी हुन्छ ? यो त बुझ्नुपर्ने कुरा छ ।

अब दुनियाँलाई कसरी थाहा होस् यो सर्वोच्च तीर्थ हो भनेर । देलवाडा जस्तै मन्दिर सायद आसपासमा अरू पनि छन् कि, त्यो पनि गएर हेर्नुपर्छ । कसरी बनेको छ । उनलाई ज्ञान दिनुपर्ने पनि आवश्यकता छैन । उनीहरू त फेरि तिमीहरूलाई नै ज्ञान दिन थाल्नेछन् । राय दिन थाल्छन्— यो गर्नुपर्छ, यो गर्नुपर्छ । यो त जान्दैनन् यिनलाई पढाउनेवाला को हुनुहुन्छ ! एक-एकलाई सम्झाउन मेहनत लाग्छ । त्यसमा कहानी पनि छ । भनाइ छ— बाघ आयो, बाघ आयो... । तिमी पनि भन्छौं विनाश भयो कि भयो, त्यसैले उनीहरूले विश्वास गर्दैनन् । सम्झन्छन्— अझै ४० हजार वर्ष बाँकी छ, विनाश कहाँबाट आउँछ । तर विनाश आउनु त अवश्य छ, सबैलाई लिएर जानुहुन्छ । त्यहाँ कुनै पनि फोहर-मैला हुँदैन । यहाँका गाई र त्यहाँका गाईमा कति फरक पर्छ । कृष्णले कहाँ गाई चराउँछन् र ! उनको पासमा दूध त हेलीकप्टरमा आउँछ होला । यो फोहर-मैला धेरै टाढा रहन्छ । घरको नजिक फोहर-मैला कहाँ रहन्छ र ! त्यहाँ त अपरमअपार सुख हुन्छ, जसको लागि पूरा पुरुषार्थ गर्नु छ । कति राम्रा-राम्रा बच्चाहरू सेन्टरमा आउँछन् । बाबा उनलाई देखेर कति खुशी हुनुहुन्छ । नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार फूल निस्कन्छन् । फूल जो छन् उनले आफूलाई पनि फूल सम्झन्छन् । दिल्लीमा पनि बच्चाहरू कति सेवा गर्छन् दिन-रात । ज्ञान पनि कति उच्च छ । पहिले त केही पनि जान्दैनथे । अब कति मेहनत गर्नुपर्छ । बाबाको पासमा त सबै समाचार आउँछ । कसैको सुनाउनुहुन्छ, कसैको सुनाउनुहुन्न किनकि विश्वासघाती (ट्रेटर) पनि धेरै हुन्छन् । धेरै फस्टक्लास पनि विश्वासघाती (ट्रेटर) बन्छन् । थर्डक्लास पनि विश्वासघाती (ट्रेटर) हुन्छन् । अलिकति पनि ज्ञान मिल्यो भने सम्झन्छन् म त शिव बाबाको पनि बाबा बनिसकँ । पहिचान त छैन, कसले ज्ञान दिइरहेको छ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवम् गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । *रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।*

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) विश्वको बादशाही दिने बाबाको धेरै-धेरै आदर गर्नुपर्छ । बाबाको सेवामा आफ्नो जीवन सफल गर्नु छ, पढाइमा पूरा-पूरा ध्यान दिनु छ ।
- २) बाबाबाट जुन ज्ञान मिल्छ त्यसमा विचार सागर मन्थन गर्नु छ । कहिल्यै पनि विघ्न रूप बन्नु छैन । डिस-सर्विस गर्नु हुँदैन । अहंकारमा आउनु हुँदैन ।

वरदानः— योग गर्ने र गराउने योग्यताको साथ-साथै प्रयोगी आत्मा भव

बापदादाले देख्नुभयो— बच्चाहरू योग गर्न र गराउन दुवैमा होसियार छन् । जसरी योग गर्न-गराउनमा योग्य छौं, त्यसैगरी प्रयोग गर्नमा पनि योग्य बन र बनाऊ । अहिले प्रयोगी जीवनको आवश्यकता छ । सबैभन्दा पहिला जाँच (चेक) गर— आफ्नो संस्कार परिवर्तनमा कहाँसम्म प्रयोगी बनेको छु ? किनकि श्रेष्ठ संस्कार नै श्रेष्ठ संसारको रचनाको जग हो । यदि जग बलियो छ भने अन्य सबै कुरा स्वतः मजबुत हुन्छ ।

स्लोगनः— अनुभवी आत्माहरू कहिल्यै वायुमण्डल वा सङ्गको रङ्गमा आउन सक्दैनन् ।